

HAN HERRED NATURMUSEUM SKABES

Der gik 5 eller 6 år, og i den tid havde jeg flyttet samlingen fra mine forældres hjem og i min egen kælder i villaen i Gug. Den kunne dårligt være der og i 1981 tog jeg igen fat på at få den placeret et andet sted. I den mellemliggende periode var der også sket flere ændringer i vort liv. Jeg havde bl.a. startet egen virksomhed på Nytorv i Aalborg, hvor jeg tilbød at indramme billeder. Jeg – måske lidt naivt – havde indrykket en annonce i Jyllands Posten, for at finde en køber, men ingen svarede på annoncen. Jo, - efter 2 eller 3 måneder fik jeg en henvendelse fra Italien! Det viste sig at være fra en dansker, som drev en restaurant der. Han købte stort set alle mine formalins præparater, ca. 500 stk. Han fik dem hentet af sin familie, men hvordan det er lykkedes at få dem uskadte sendt til Italien, er mig en gåde. Det var skrøbelige sager og jeg tvivler faktisk på om det overhovedet har kunnet lade sig gøre.

I Mariager, hvor *Dansk Salt* fabrikkerne havde ligget, var man ved at indrette et nyt turistcenter, og dem havde jeg gennem nogen tid forbindelse med, men den endelige handel blev aldrig til noget. Løgstør kommune forhandlede jeg – faktisk – ret lang tid med – om at lave et naturcenter på Vitskøl Kloster. Det blev nu heller ikke til noget. Jeg havde kontakt med nogle andre emner, men interessen var faktisk lig nul.

I Aalborg Zoologiske Have var der endnu engang kommet ny direktør. Denne gang var det den forhåndværende erhvervschef fra Hjørring og senere Fjerritslev, Jens Jørgen Bolvig.

En aften, han holdt foredrag om fremtidens zoologiske have i Aalborg, var jeg mødt op – idet det var Aalborg Zoo's Venner som stod for arrangementet. Da fortalte han visionært om sine planer med udvidelser i haven – om måske at bygge et zoologisk museum i forbindelse med denne udvidelse! *Bingo!*- Det var lige som ”vand på min mølle”!

I løbet af få dage, fik jeg noteret hvad samlingerne indeholdt, og kørte op i Zoologisk Have, for at aflevere mine registreringer til direktør Bolvig. Uheldigvis lige akkurat denne dag var Bolvig blevet afskediget som havens direktør. Bestyrelsen syntes han havde haft for store ”armbevægelser”. Han tog dog imod mit brev, som han ikke viste hvad indeholdt. Altså min ide, om at haven kunne overtage min samling. Ærgerligt!

Jens Jørgen Bolvig fik igen en ansættelse som erhvervschef i Fjerritslev og tog derfra kontakt til mig. Han mente bestemt, at dette museum burde kun-ne laves i Fjerritslev. Akkurat lige uden for byen var jo landets største fuglereservat, Han Herred Vejler.

Der blev holdt et utal af møder. Jeg holdt foredrag for kommunal bestyrelsen, og hele kulturelt udvalg var ude i Aalborg og se samlingerne, der da stod meget klemt i kælderen. Der blev fremstillet skitseplaner af arkitekt Bent Stender, og der blev søgt støtte via EF. Tillige blev 2 unge biologer sat på opgaven, og kom med et forslag og en programerklæring, som blev forhåndsgodkendt i byrådet i Fjerritslev. Tiden gik, og det hele var flere gange ved at løbe ud i sandet.

Endelig i marts 1985, blev jeg indkaldt til endnu et møde, hvor man blev orienteret om, at Fjerritslev by gerne ville have et sådant naturmuseum, men at de ikke havde økonomi til at igangsætte det. Og så trak Jens Jørgen Bolvig sig ud af projektet.

Der skete ikke videre, og jeg forsøgte atter at sælge til anden side. Ærgerligt – det hele havde været så tæt på!

En dag kommer arkitekt Bent Stender ind i min butik, og spørger om jeg lige kan holde et lille møde med ham. Nu her med det samme. Han fortæller, at man har fornyet interessen for at lave et naturmuseum i Fjerritslev. Man agter at starte en interesseforening

i byen – for at få lokal opbakning fra befolkningen. Dette er i november 1986.

Der bliver startet en forening ved navn ”Støtteforeningen for Han Herreds Naturmuseum – samlingen af danske fuglearter”- med sekretariat på Turistkontoret i Fjerritslev. Arkitekt Bent Stender bliver valg som foreningens første formand.

Sidste udkald
*for at sikre landets største
privatejede fuglesamling!*

**»Køb en fugl!
- og skænk den til samlingen«**

Arrangementet afvikles ved Bryggergården
lørdag den 28. maj kl. 9.30 - 12.00

**Aktionen forestås af Knud Grann.
Introduktion af fuglene ved konservator
Poul Marcus.**

Musik og andre indslag på Bryggertorvet.
Konkurrence: **Svar rigtigt på 10 fugle.**
Præmier: 10 årskrus.

Kom og bliv medlem af støtteforeningen!

**Støtteforeningen for
Han Herreds Naturmuseum**

En ny lang runde med mange møder, avisskriverier og foredrag, hvor jeg fortæller om fuglene. Der bliver lavet TV-indslag i TV-Nord og en enkelt radioudsendelse. Der bliver taget initiativ til en økonomisk folkeindsamling og der kommer faktisk mange penge ind. Interessen er stor.

I november 1987 underskrives købskontrakten. Samlingen købes af foreningen for 375.000 kroner – uden, - at alle pengene er til

stede, men jeg får 10.000 kr. Således at kan jeg beholde disse + renter af de resterende 365.000 kr. indtil restbeløbet betales, når restbeløbet er tilvejebragt. Dog senest 1. juni 1988.

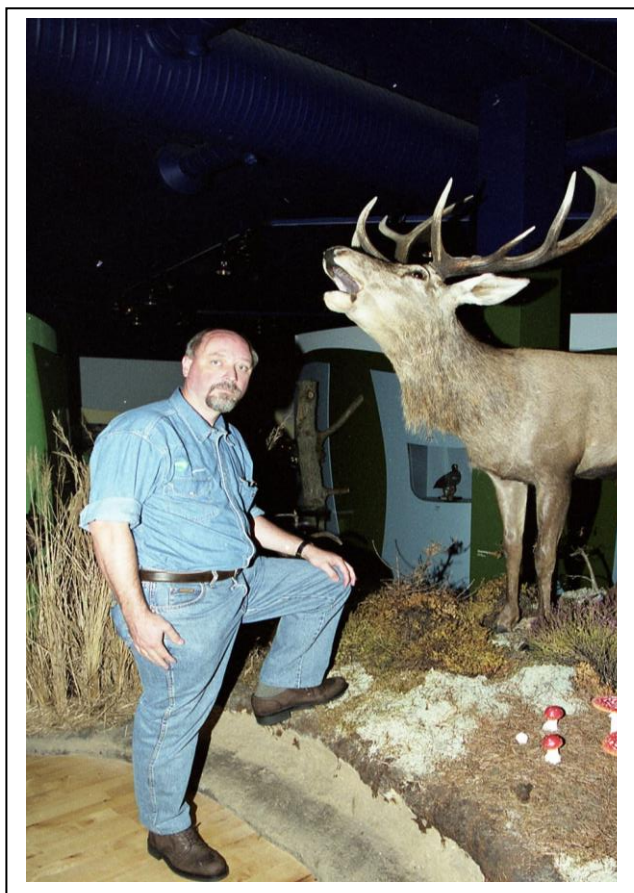
Museet er nu en realitet, og fuglesamlingen bliver leverat på Rådhuset og placeres i bibliotekets kælder i foråret 1988. Og så var det jeg gik personligt konkurs og derfor ikke kunne følge projektet.

Se efterfølgende kapitel!

Samlingen kom til at stå i bibliotekets kælder indtil 1998. Altså i 10 år, inden museet åbnede. Det kom til at koste 32.000.000 kroner. Alt i alt, inkl. Køb og indretningen af bygningen m.v.

Indvielsen af museet – den kom jeg ikke med til. Man havde glemt at invitere mig!

Trods mange skuffelser, blandt andet den af jeg ikke kom med til indvielsen – og overhovedet ikke blev nævnt som museets initiativtager, var jeg alligevel en smule stolt, den dag jeg læste at nu var museet en realitet.

Tænk sig: I over, ja – i mere end 25 år havde dette været mit ønske med samlingen. Nu var målet nået, - og jeg husker dagene efter åbningen, - dels lykkefølelse over projektet, men også en form for tomhed. Nu havde jeg jo nået – opnået hvad jeg ville med samlingen. Selvom jeg havde mistet den nære kontakt til projektet, - så var det trods alt aldrig blevet til noget – med dette museum, hvis ikke jeg havde samlet så målrettet og systematisk i så mange år. Pludselig følte jeg en tomhed inden i mig. Jeg havde mistet så meget, men nået at få "mit" museum. Jamen, det var jo mit højeste ønske som var gået i opfyldelse. Et ønske helt fra min pureste ungdom.

